

Program wychowawczy > Klasa I > Wartość II > Pozytywna relacja ze wszystkimi ludźmi spotykanymi na terenie szkoły: nauczyciele, wychowawcy, dyrekcja i personel techniczny

III. PEDAGOG

3.1. TREŚĆ MATERIAŁU

Dziecko rozpoczynające naukę w szkole podstawowej poznaje zasady funkcjonowania placówki, poznaje jej pracowników: dyrekcję, sekretarki, nauczycieli, personel techniczny. Dziecko wdrażane jest do kultury bycia wobec wszystkich tych osób i do szacunku dla ich pracy. Uczeń w pierwszej klasie szkoły podstawowej przebywa już kilka godzin w szkole, staje się więc ona dla niego drugim domem. Środowisko szkolne jest dla dziecka środowiskiem wychowawczym, analogicznym do środowiska rodzinnego. Dziecko powinno się w nim czuć bezpieczne i być traktowane troskliwie. Uczeń powinien móc zawsze liczyć na pomoc ludzi dorosłych pracujących w szkole. Z drugiej strony należy je uczyć doceniania pracy każdego pracownika szkoły.

3.2. LITERATURA WYBRANA

3.2.1. M. Kownacka, *Plastusiowy pamiętnik*, wyd. Siedmioróg, Warszawa 2018, s. 57-58.

Wstęp

Maria Kownacka (1894-1982), polska pisarka, tłumaczka, autorka „Dziennika Dziecięcego” redagowanego w czasie Powstania warszawskiego, sztuk scenicznych i słuchowisk radiowych dla dzieci. Współpracowała z czasopismem „Płomyk”. Jej najbardziej znane książki to książki dla dzieci, m. in.: *Plastusiowy pamiętnik*, *Kukuryku na ręczniku*, *Cztery mile za piec*, *Miała babuleńka kozła rogatego*, *Kajtkowe przygody*, *Rogaś z Doliny Roztoki*.

Cytat

„My się kłócimy, a tu wchodzi pani od rachunków.

Tosia pobiegła na miejsce, nie zdążyła mnie zabrać z tablicy. Więc się bardzo złąkłem. Pani długo dzieci pytała, a potem powiedziała, że napisze na tablicy trudne zadanie klasowe. Pani podeszła do tablicy i wzięła mnie do ręki zamiast kredy, bo przy ścieraniu tablicy cały się ubielilem.

Pani chce mną pisać, przyciska mnie nóżkami do tablicy (dobrze, że nie nosem), a tu

Program wychowawczy > Klasa I > Wartość II > Pozytywna relacja ze wszystkimi ludźmi spotykanymi na terenie szkoły: nauczyciele, wychowawcy, dyrekcja i personel techniczny

ani rusz! Spojrzała pani na mnie i jak się nie zaczęła śmiać! Wcale nie wiem, dlaczego się ta pani tak śmiała? Młynarz jest biały, a nikt się z niego nie śmieje.

I Tosia musiała wszystko o mnie opowiadać i zeszła reszta godziny, i nie było czasu na zadanie. Więc po dzwonku wszystkie dzieci się do mnie zbiegły i dziękowały mi, i wołały:

– Niech żyje Plastuś, zuch Plastuś!

Nawet ten Broniek poklepał mnie po nosie i powiedział:

– Plastek, morowy z ciebie facet!

Więc potem, jak wróciłem do piórnika, to się ich, tych w piórniku, tylko zapytałem:

– No co, słyszeliście?

A oni powiedzieli, że nie słyszeli, ale pewno dobrze uszyska nadstawiali”.

Podsumowanie

Przedstawiony powyżej fragment opowiada o perypetiach głównego bohatera książki – Plastusia. Historia, którą opowiada dzieje się w szkole podczas lekcji matematyki. Nauczycielka wydaje się na pierwszy rzut oka surowa i nieprzystępna. Zadaje dzieciom bardzo trudne zadania podczas pracy klasowej. Jednak, gdy dochodzi do zabawnej sytuacji w klasie, gdy pani pomyliła Plastusia z kredą, okazuje się, że jest bardzo miła i serdeczna. Pani chętnie słucha opowiadania dzieci o Plastusiu, jest wesoła i śmieje się razem nimi. Wszyscy są wdzięczni Plastusiu, że dzięki niemu nie było klasówki, a dzieci po tej przygodzie zaprzyjaźniły się z panią od rachunków.